

N:o 28.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 mars 1901.
— — — — Andra Kammaren den 20 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion angående ändring af 26 kap. 4 § byggningabalken i syfte att åstadkomma tillräckliga och lämpliga lokaler för häradsrätternas sammanträden.

(Lagutskottets utlåtande n:o 19.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om sådan ändring af 26 kap. 4 § byggningabalken, att behovet af tillräckliga och lämpliga lokaler för häradsrätternas sammanträden måtte varda på tillfredsställande sätt tillgodosedt.

Riksdagen har den uppfattning, att de i 26 kap. 4 § byggningabalken gifna, ännu gällande bestämmelserna angående tingsbyggnings storlek och inredning numera måste anses föråldrade och föga motsvarande tidens kraf. Att de jemväl af dem, hvilka deraf närmast beröras — de tingshusbyggnadsskyldige — i allmänhet så betraktas, framgår deraf, att

desamma, då fråga är om nybyggnad af tingshus, mera sällan bringas i tillämpning. De tingshus, som uppföras, äro i regel till såväl storlek som beskaffenhet i öfrigt för sitt ändamål fullt tillfredsställande. Emellertid gifves det exempel äfven derpå, att bestämmelserna begagnats såsom medel att förhindra tillkomsten af fullt ändamålsenliga tingshus, och det kan inträffa, att en minoritet inom tingshusbyggnadsskyldige genom att påyrka bestämmelsernas bokstaffiga efterföljd kan tvinga den vida öfvervägande majoriteten att uppföra tingshus af förhållandevis alldeles otillräckliga dimensioner. För att förebygga dylika eventualiteter är alltså efter Riksdagens åsigt en omarbetning af ifrågavarande lagbestämmelser af verkligt behof påkallad; dervid det dock synes Riksdagen uppenbart, att det ej kan vara lämpligt att i lag fastslå en viss för alla tingshus gällande norm i fråga om storlek och utrymme. Bäst torde vara att låta frågan derom bero på pröfning i hvarje särskildt fall, hvarigenom tillfälle beredes att taga hänsyn till alla omständigheter, som för frågans afgörande äro af betydelse. I hvarje händelse böra efter Riksdagens mening, de tingshusbyggnadsskyldige sjelfva tillförsäkras ett så väsentligt inflytande på en tingshusbyggnadsfrågas utgång, att endast i undantagsfall afvikelse från deras beslut må ega rum. För att så må kunna ske erfordras emellertid, att i lagen införas bestämmelser om tillvägagångssättet för åstadkommande af bindande beslut för de tingshusbyggnadsskyldige, om den därför erforderliga majoritet, om sättet för fullföljd af talan mot sådana beslut o. d., allt förhållanden, som lämpligen ordnas i samband med den nu ifrågasatta lagändringen. Den ordning, som anses lämplig för åvägabringande af beslut om sjelfva tingshusbyggnaden, kunde sedermera, efter Riksdagens uppfattning, med fördel vinna tillämpning äfven för fattande af beslut i andra för tingshusbyggnadsskyldige gemensamma angelägenheter, såsom i fråga om häradstjenares aflöning, inköp af inventarier i tingshuset m. m. dylikt.

Riksdagen vill slutligen framhålla önskvärdheten deraf, att vid de nu närmast ifrågavarande bestämmelsernas omarbetning största möjliga hänsyn tages dertill, att tingshusbyggnadsskyldigheten ej göres mera än nödigt betungande. Särskildt är detta af vigt för sådana fall, då sammanslagning af tingslag eger rum och det alltså kan ifrågakomma, att det ena tingslaget, efter att nyligen hafva nedlagt afsevärda kostnader på sitt tingshus, blifver skyldigt att deltaga i kostnaden för det gemensamma tingshuset.

Under åberopande af hvad sålunda anförts får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag om ändring i 26 kap. 4 § byggningsbalken i syfte att behovet af tillräckliga och lämpliga lokaler för häradsrätternas sammanträden måtte varda på tillfredsställande sätt tillgodosedt.

Stockholm den 20 mars 1901.

Med undersåtlig vördnad.
